

SMÍCHOVSKÝ

Informační týdeník Sboru CASD Praha 5 – Smíchov

ZPRAVODAJ

30. SRPEN 2025

Číslo 1277/ Ročník 25

9 EXODUS

**ŽIVOT PODLE
ZÁKONA**

267 EPIŠTOLA

**NĚCO PŘEKRÁSNÉHO
SE KONČÍ...**

JAN BEZDĚKOVSKÝ
JEN MRTVÍ NECHVÁLÍ
HOSPODINA

ŽALM 115,17-18; LUKÁŠ 16,19-31

BOHOSLUZBYONLINE.CZ
INTERNETOVÉ VIDEO PŘENOSY ZÉ SMÍCHOVA

PROGRAM SOBOTNÍ BOHOSLUŽBY

9,30 hodin

Studium sobotní školy a dětské sobotní školy – vede Samuel Ballangó

Téma úkolu: „Život podle zákona“

- Společná píseň č. 179 „Já zpívám rád o Pánu svém“
- Biblický text „Matouš 5,38-48“ a modlitba
- Studium probíhá ve třídách pod vedením učitelů
Antonín Hloucal, Jiří Kapounek
- Sbírka pro potřeby misie
- Video prezentace „Pracovní soboty v St. Luis“
- Společná píseň č. 152 „Když mír jako proud“
- Modlitba

10:30 hodin

Přestávka

10:45 hodin

Bohoslužba – vede Petr Bezděkovský

- **Privítání, sborová oznámení**
- **Společné chvály**
„Kéž má duše žije“
Žalm 33, 1-5 - biblický text
„Chval ho, ó duše má“
- Modlitba
- Sbírka pro potřeby sboru
- **Příběh pro děti** – Jan Bezděkovský
- **Čtení textu Bible** – *Žalm 115,17-18 a Lukáš 16,19-31*
- Tichá modlitba
- **Kázání** – **Jan Bezděkovský**
Téma: „Jen mrtví nechválí Hospodina“
- Společná píseň č. 24 „Bůh je má píseň“
- Modlitba – Jan Bezděkovský
- Společná píseň č. 281 „Bud', mocný Bože, s námi“ vsedě
- Soukromé tiché modlitby a rozjímání vsedě

Oznámení

- Přejeme požehnanou sobotu všem, kteří navštívili náš sbor.
- Dnes, 30. 8., bude kázáním sloužit bratr Jan Bezděkovský.
- Příští sobotu, 6. 9., bude slovem z Písma sloužit bratr Zbyšek Jonczy.
Součástí bohoslužby bude zahájení školního roku.
- Ve dnech, 12. – 14. 9., proběhne potáborové setkání KP Penguins
v Měňanech. (více informací u vedoucích KP Penguins)
- V sobotu, 13. 9., jste zváni na vernisáž fotografií Soňa Sílová
kazatelka s fotoaparátem od 13³⁰ hod ve foyeru sboru.
- V sobotu, 20. 9., jste zváni na setkání oddělení Služba žen
(více informací dále ve zpravodaji nebo u S. Tejrovské)
- V neděli, 21. 9., se uskuteční výlet T. O. M. „Klánovickým lesem“
- Prosíme, myslíme na svých modlitbách na sestry a bratry,
kteří jsou nemocní nebo prožívají různé nemilé životní situace.
- Připojte se k nám v měsíci srpnu a myslíme na svých
modlitbách na: *Boží vedení.*
- Bankovní účet sboru: 5053339/0800, do textu jméno a účel.
- Lékárnička sboru a druhá, přenosná, jsou umístěné
v zákristii na stěně a ve skřínce označené zeleným křížem.

V období 31. 8. – 6. 9. 2025 oslaví narozeniny:

Komárková Marie (31.8.); Srch Karel (31.8.); Beková Gabriela (1.9.);
Drejnár Jiří (1.9.); Pavlík Josef (1.9.); Skálová Mariana (2.9.);
Charvátová Lenka (2.9.); Trněná Naděžda (3.9.); Chánová Jana (3.9.);
Kubečka Samuel (3.9.); Fraj Vladimír (4.9.); Mika Jozef (6.9.)

Přejeme hojnost Božího požehnání do dalších let.

P.S. Omlouváme se všem, na které jsme zapomněli. Nebyl to úmysl.

Pravidelné sborové sbírky

QR Platba - Misie

Účel: **sbírka misie**
Bankovní účet: **5053339/0800**
Variabilní symbol: **11106**

Účel: **sbírka pro sbor**
Bankovní účet: **5053339/0800**
Variabilní symbol: **777**

QR Platba - Sbor

Kazatelská epistola Smíchovským - 267. kapitola

NĚCO PŘEKRÁSNÉHO SE KONČÍ...

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé,

letošní konec srpna je v mém případě o mnoha koncích, ale i začátcích. Končí léto, prázdniny, to bylo pro mě vždy smutné a tento smutek jsem žel nejspíš přenesla i na své děti, alespoň ten starší to letos prožívá. Včera jsme přijeli z dovolené v rakouských Korutanech a byl to úžasný týden plný objevů krásné přírody, ale také sobotního setkání s jedním přírodovědcem, jehož vášní je ovšem především historie tamějšího kraje a který nám svým povídáním otevřel netušené obzory, co vše a většinou i dost tragického se přehnal nad zdánlivě idylickým pomezím Korutan a Slovinska. Mám radost, že jsou stále lidé, kteří jsou sečtělí, vnímaví k souvislostem, s širokými znalostmi a také z toho, že s těmito lidmi se shodneme v náhledu na současné dění. Hlasití a mnoho-mluvní bývají spíše lidé, kteří by udělali nejlépe, kdyby mlčeli, ale jejich omezený obzor a přesvědčení o pravdivosti jejich náhledů jim to žel nedovolí. Poněkud hořkovtipnou historkou bylo vyprávění pana přírodovědce o souse-

dovi adventistovi, který se ho stále snaží zevangelizovat, ale prý je to jinak fajn člověk a mají přesto všchnodobré vztahy 😊

Poslední tři dny jsem oficiálně ještě vaší smíchovskou kazatelkou. Bylo mi obrovskou ctí a vděčně budu vzpomínat na vše, co jsem s vámi mohla prožít, za všechny projevy přízně, povzbuzení, za pomoc a trpělivost se mnou. Naučili jste mě toho tolik! Radost mi dělá to, že krčský sbor je smíchovskému v těch dobrých věcech velmi podobný a že se občas budeme moci potkávat, což zmírňuje můj smutek z tohoto „něco překrásného se končí“.

Jaroslav Seifert geniálně vystihl, co teď prožívám: „...každého dne se něco končí, něco překrásného se končí... každého dne se něco počíná, něco překrásného se počíná.“ Konce dávají prostor začátkům. A konce zároveň ukazují, že to nejcennější přetrvává. Tím nejcennějším je vztah, který máme, protože „láska zajisté Kristova víže nás“ (2 Kor 5,14 – BKR) a toto je přesně něco, co nikdy neskončí, ale potrvá celou věčnost. Díky Bohu za to!

S vírou, nadějí a láskou Vaše kazatelka Soňa

SOBOTNÍ ŠKOLA

Téma 3. čtvrtletí 2025: EXODUS

Lekce 9: Život podle zákona

Základní verš

„Hospodin řekl Mojžíšovi: ‚Toto řekneš synům Izraele: Viděli jste, že jsem s vámi mluvil z nebe. Neuděláte si mé zpodobení, neuděláte si bohy stříbrné ani zlaté.‘“ (Ex 20,22.23)

V této lekci budeme sledovat další zákony, které Bůh dal Izraelcům po Desateru, označované jako „Kniha smlouvy“. Týkaly se praktické aplikace principu lásky (a tudíž Desatera) do různých praktických oblastí každodenního života. Pro lepší pochopení Božího záměru v pozadí těchto „pravidel“ se podíváme i na to, jak některé z nich interpretoval později Ježíš.

- Ex 21,1–32: Právní předpisy o otrocích a úctě k životu (neděle)
- Ex 22,15–23,19: Zákony týkající se sociální spravedlnosti a náboženských svátků (pondělí)
- Ex 23,20–33: Původní Boží plán pro život v zaslíbené zemi (úterý)
- Ex 21,23–27; Mt 5,38–48: Zákon odplaty „oko za oko“ a Ježíšovo vysvětlení (středa)
 - Ř 12,19; Mt 16,27: Princip Boží spravedlivé odplaty (čtvrtek)

Otázky:

- V čem se liší věřící od těch, kteří v Boha nevěří?
- Co je základním principem Božích zákonů?
- Jak rozumíš výzvě Ježíše, abychom byli „dokonalí jako nebeský otec“?

PDF lekce: <https://sobotniskola.casd.cz/lekce/PDF/aktualni/09pdf>

V tomto čtvrtletí otvíráme témata sobotní školy v pořadu Bible pro dnešek – pořad HopeTV inspirován tématem lekcí sobotní školy <https://sobotniskola.casd.cz/bible-pro-dnešek/>

Studium každý pátek od 20 hodin na adrese <https://meet.google.com/pkn-hzjb-nja>

Luděk Bouška

Dobrovolnice Reja v Zambii:

Je tisíckrát lepší někam vyrazit než zůstat doma, i když je to někdy složité

Reja pochází z Litvy, studovala komunikaci na Vilnius University a má bohaté zkušenosti s nejrůznějšími zahraničními pobyty – od stáží přes studijní erasmus až po dobrovolnický pobyt s organizací ADRA. Reju po jejích cestovatelských zkušenostech v Evropě lákalo něco vzdálenějšího a neznámého. A tak se s námi rozhodla vyrazit do Zambie v jižní Africe, kde strávila pět měsíců. Přečtěte si v následujícím rozhovoru část jejího příběhu.

Hned při našem představení jsi říkala, že jsi chtěla jet hlavně někam daleko, co nejdál to šlo. Proč?

Já už mám víc zkušeností s různými pobyty, a tak vím, jak to zhruba kde chodí. Ale tentokrát jsem chtěla vyrazit někam, kde to neznám a netuším, co očekávat. Chtěla jsem vidět, jak to chodí ve světě, kde nežiju. V Litvě panuje o Africe tolik mylných představ, takže mou motivací bylo i ukázat, že Afrika je v pořádku a je taky hezká. Že je i jiná, než

ji vidíme v médiích. Samozřejmě jsem chtěla i vyzkoušet nové věci, nabýt nové zkušenosti a pak je předávat dál a třeba otevřít tuto možnost i pro ostatní.

O jakých zemích jsi uvažovala? Byla nějaká jiná možnost než Zambie?

Uvažovala jsem o Mosambiku, ale protože se specializuji na komunikaci, musela jsem si vybrat něco s tímto oborem a potřebovala

jsem angličtinu, kterou taky všechny projekty nenabízely.

Jak tě napadlo jet zrovna s organizací ADRA?

Já jsem o organizaci ADRA nikdy předtím neslyšela ani o ní nic nevěděla. Hledala jsem jen konkrétní pozice spojené s komunikací a taky s konkrétními zeměmi. Nějak se stalo, že zrovna tuto pozici měla česká ADRA v Zambii. Pak jsem měla možnost se setkat se svými úžasnými koordinátorkami z Česka a poznávala jsem organizaci až v průběhu.

Zeptám se ještě obecně: proč ses vůbec rozhodla jet dobrovolničit?

O různé dobrovolnické programy jsem se zajímala už na střední škole a lákalo mě to. Podařilo se mi to ale až na univerzitě. Já jsem vždy pracovala a studovala dohromady, ale teď po škole mě jen ten pracovní život zatím ještě nelákal, a tak jsem ještě chtěla zkusit něco nového.

Pojďme teď už k Zambii. Jaké byly první dny?

Na první dojem jsem se cítila hodně jinak než v Evropě. Prvním šokem bylo to extrémní horko, na které jsem si musela zvyknout během prvního měsíce. Dalším překvapením byli velmi přátelští lidé, které jsem nikde jinde nepotkala. Ty první dny byly hodně chaotické, vše tam funguje jinak, tak jsem vše postupně zjišťovala.

Měla jsi někoho, kdo ti s tím pomáhal?

Měla jsem kolegy v ADRA Zambie a koordinátorky Lenku a Elišku v Česku, ale chtěla jsem si na věci přijít sama. Každopádně mohla jsem se zeptat a možná by to někdy bylo i lepší. Až zpětně jsem zjišťovala, že nějaké věci, co jsem dělala, třeba nebyly úplně bezpečné. Ale přežila jsem. 😊

Jak to myslíš? Jaké věci?

Rozdíl oproti Evropě je ten, že musíš znát, jak co funguje a znát ty správné lidi, jinak se nikam nedostaneš. A pokud tohle už víš, tak se cítíš bezpečně. Ani si nemyslím, že mi hrozilo nějaké okradení nebo přepadení, jen jsem si mohla víc říkat o pomoc. V Zambii je každopádně pravděpodobnější, že se vám stane něco jako místnímu než jako cizinci, protože jim jde hodně o obrázek Zambie v zahraničí.

Co místní, jak na tebe působili?

Byli to ti nejpřátelštější a nejmilejší lidé, jaké jsem kdy potkala. Jen vás pozdraví na ulici, zeptají se, jestli nepotřebujete pomoc. Ne kvůli zisku, ale proto, že vám chtějí pomoci. A dělo se to všude, kde jsem byla. Nikdo mě neobtěžoval.

Přesuňme se nyní k tvé práci tam. Co bylo tvým úkolem?

Dělala jsem v podstatě komunikaci, PR specialistku. To znamená sociální síť, tvorbu obsahu, nastavení komunikace navenek. Tam nic moc takového předtím nefungovalo, vůbec to neznali, takže jsem pro ně mohla vytvořit novou vizi. Pracovala jsem především v hlavním městě. Dvakrát jsem ale i cestovala po vesnicích, abychom s ředitelem ADRA Zambie zkontrolovali místní kanceláře, udělali nějaké fotky, zjistili, jak projekt funguje, získali zpětnou vazbu a podobně.

To je fajn, že jsi pak mohla zhodnotit život ve městě i na vesnici. Když to porovnáš, co jsi objevila?

Jsou tam rozdíly a hlavně místa, která jsou dělaná jen pro turisty, ale to jsem čekala. Takové ty velké hotely, které jsou krásně připravené, a jako turista moc reálný svět neuvidíte. Na vesnici jsou všichni strašně přátelští a vždy hlavně dost překvapení, že někoho jako já vidí.

Co ses během své dobrovolnické práce naučila?

No, v části sociálních médií nic moc, ale hodně jsem se naučila o tamních procesech a systémech. Všechno funguje úplně jinak než v Litvě. ADRA Zambie toho o sociálních médiích moc nevěděla, takže mou hlavní náplní byly diskuze a neshody ohledně toho, co by se mělo dělat. A nebylo snadné to změnit, protože procesy byly velmi pomalé a až moc hierarchické. Zároveň hrál v organizaci důležitou roli náboženský rozměr, který ovlivňoval i přístup k práci a komunikaci, ostatně většina obyvatel země je věřící. Ale obecně jsem se naučila komunikovat s lidmi s úplně odlišným kulturním i pracovním zázemím, to je cenné.

Změnilo tě to jako člověka?

Nemyslím si, ale začala jsem si vážit toho, co mám ve své zemi. Jaké možnosti si můžeme dovolit a jak svobodní můžeme být.

Doporučila bys tuto zkušenost někomu nebo jela bys znova?

Jela bych znovu do Zambie, ale nepracovala bych pro ADRA Zambie. My jsme prostě na spoustě věcí neměli shodu a mě to hrozně vyčerpávalo. Naštěstí jsem měla velkou podporu od svých koordinátorek z Česka. Aby to nevyznělo špatně: bylo na té práci i hodně dobrého, jen musíte překonat tu kulturní a náboženskou bariéru. Je ale tisíckrát lepší tam jet než nejet, i když je to někdy složité.

Adventisté sedmého dne v komunistickém Československu -část 2

Pavel Jadloviský

STÁTNÍ SOUHLAS

Státním souhlasem pro duchovní si stát nárokoval kontrolu pro jeho udělení, ale rovněž i pro jeho případné odejmutí. Celý proces tak byl v rukou státních úředníků a proti odejmutí státního souhlasu se nebylo možné odvolat. Státním souhlasem se vymezila působnost duchovních tím, že v něm byla uvedena působnost – místa pro práci duchovních. Mnohým kazatelům CASD byl odejmut státní souhlas také proto, že své děti neposílali v sobotu do školy. Stát si takto mohl diktovat a rozhodovat o setrvání kteréhokoliv duchovního. Nepohodlní kazatelé buď byli přemísťováni na jiné působiště nebo zkrátka přišli o dekret a museli nastoupit do civilních zaměstnání.

V říjnu 1949 zavedl stát přijetím tzv. církevních zákonů dohled nad církvemi a náboženskými společnostmi. Zákonem č. 217/1949 Sb. se zřídil Státní úřad pro věci církevní a zákon 218/1949 Sb. vymezoval hospodářské zabezpečení církví a náboženských společností. Poté byla přijata vládní nařízení o hospodářském zabezpečení pro jednotlivé církve a náboženské společnosti pod č. 219–223/1949 Sb. Poslední vládní nařízení se vztahovalo na CASD, která byla státem uznána v roce 1950.

Kdo neměl státní souhlas, dopouštěl se trestného činu maření státního dozoru nad církvemi.

V roce 1951 byla v církvi ASD zavedena tzv. systematizace sborů, která vzešla z podnětu Státního úřadu pro věci církevní a měla za následek celoplošné snížení stavů počtu kazatelů. Sbory se rozdělily na tzv. systematizované sbory a kazatelské stanice. Jenže tyto kazatelské stanice neměly nárok na svého vlastního kazatele. Tak pod působení kazatele v systematizovaném sboru patřily i kazatelské stanice, tudíž kazatel měl na starosti více „sborů“. Většina mladých kazatelů se toto opatření dotklo, jako např. Miloslava Bláhy, a byl jim zkrátka odejmut státní souhlas k duchovenské činnosti. V roce 1952 byla zastavena činnost CASD a všem kazatelům byl odňat státní souhlas.

Pokud kazatel potřeboval v jiném místě svého působení např. vykonat svatební obřad, z důvodu, že v daném místě nebyl ordinovaný kazatel, museli církevní představitelé žádat u příslušného orgánu o jednorázové udělení státního souhlasu pro dané místo s uvedením, jaký obřad daný kazatel potřebuje vykonat. Po povolení církve v roce 1956 byl v mnohých okresech či krajích nedostatek kazatelů. Církve tento nedostatek řešila žádostmi o udělení souhlasu pro kazatele na církevních odborech KNV. Jednalo se o tzv. mimořádné souhlasy k výkonu liturgických úkonů pro kazatele v důchodu.

Ztráta souhlasů ke kazatelské činnosti v CASD

Josef Šimek ztratil dekret ke kazatelské činnosti v roce 1958 vlivem rozhodnutí církevních úřadů, které schválily tzv. druhou systematizaci sborů, která měla za

následek opět snížení počtu kazatelů. Josef Šimek přišel o dekret díky tomu, že se po rozdělení ocitl v „kazatelské stanici.“ Navíc i v roce 1977 musel Josef Šimek ukončit práci v moravskoslezském sdružení církve jako tajemník a hospodář za to, že jeho dcera pozvala do sboru spolužákyně ze zdravotní školy; ona byla vyloučena ze školy a Josef Šimek přišel o dekret.

Následující výčet kazatelů (včetně laických), kteří přišli o dekret ke kazatelské činnosti, není celkový, protože se nedochovaly potřebné archivní materiály k této problematice: Bárta Alois - ztráta souhlasu 31. 3. 1964, Biro Štefan - ztráta souhlasu 17. 3. 1965, Kantor Jan - ztráta souhlasu 31. 12. 1962, Pražan Antonín - ztráta souhlasu 28. 2. 1959, Šlosárek Adolf - ztráta souhlasu 31. 12. 1962, Teplý Bohumil - ztráta souhlasu 31. 10. 1958.

Státní souhlas byl odebrán Ceplovi a Wagenknechtovi v roce 1951.

Daniel Pražan ztratil souhlas v roce 1971 za jeho přílišnou angažovanost s adventistickou mládeží a po půl roce byl přeložen do Prostějova, kde nebyly žádné děti.

V roce 1966 byl odňat státní souhlas k laické činnosti kazateli Aloisovi Bártovi, který působil ve znojemském okrese. Toto odnětí mělo účinnost od 1. 5. 1966.

Kazatel CASD Miroslav Čihák vzpomíná na své působení v Brně v roce 1963 následovně: „Po sedmiletém působení ve Frýdku jsem byl přeložen do sboru Brno. Zde v důsledku odebrání dekretu některým kazatelům jsem kromě Brna sloužil sedmi sborům a deseti kazatelským stanicím a diasporám v téměř celém jihomoravském kraji.“ Tímto zásahem státní správy se rázem zvětšilo působiště kazatele.

Než Adolf Šlosárek ztratil v roce 1962 státní souhlas, církevní tajemník John mu vytýkal jeho špatný postoj k sobotní absenci jeho dětí ve škole a také to, že je v církvi nejednota v této problematice. Byl dokonce na policejní služebnu odveden a byl tam přesvědčován ke spolupráci. Přestože odmítl, dali mu lhůtu na rozmyšlenou, ale nebyl zlomen ke spolupráci ani po několika tajných schůzkách s nimi. Byly mu nabídnuty jisté výhody za jeho spolupráci s nimi, např. volné soboty pro jeho děti, možnost cestovat do zahraničí s patřičným souhlasem a při církevních volbách bude moci být volen do kterékoliv duchovenské služebnosti. Na poslední schůzce tyto výhody odmítl i přes jejich hrozbu, že ztratí dekret. Hrozba se poté opravdu naplnila.

Vladimír Adame měl problémy v kazatelské činnosti, do které nastoupil v roce 1969. Začal činnost v Havířově, kde dlouho nezůstal, stejně jako poté v Brně. Zažíval na těchto působištích silný tlak státní správy. „To, že jsem tak brzy odcházel z Brna, bylo dáno bývalým krajským tajemníkem, kterému se nelíbilo, že jsme aktivně pracovali především s mládeží.“

Jaroslav Šlosárek nastoupil do kazatelské práce v roce 1969, prošel sbory jako např. Krnov, Uherské Hradiště, Holešov a také Kroměříž aj. Z Holešova byl přeložen z „důvodů politické nespolehlivosti.“

Církev byla pod dohledem státní moci i v sedmdesátých letech, což ilustruje historka Miloslava Bláhy, který tehdy křtil na Kladně a při tomto obřadu si všiml „tajných,“

kterí tuto událost fotografovali a následující týden musel celou situaci vysvětlit u KCT.

„V sedmdesátých a osmdesátých letech nedochází již k preventivnímu odebrání státního souhlasu pro výkon duchovenské služby, a když k odebrání přece jen došlo, jednalo se spíše o přestupek kazatele vůči zákonům či požadavkům režimu.“

V zápisu výboru pro pověření celostátní konference CASD konaném v prosinci roku 1967 se uvádějí jména vysvěcených kazatelů v činné službě, kterých je 25. Dále se uvádí jména 12 kazatelů na zkoušku a jména 8 biblických pracovníků a také jména kazatelů mimo činnou službu z celého Československa. Kazateli mimo činnou službu v Čechách byli v té době:

Kvintus Leopold, Gajdůšek Petr, Drobný Radomír, Klvánek Jaroslav, Kraus Vladimír, Kimleř Ondřej, Kořenský Vladimír, Wagenknecht Oldřich, Špinar Miroslav, Kovařík Jan, Šustek Miloslav, Jakoubčová Milada, Bláha Miloslav.

Kazatelé mimo činnou službu na Moravě byli:

Šimek Josef, Gargulák František, Krynský Dimitrij, Škrla Josef, Martásek Samuel, Sikora Ladislav, Kantor Karel, Koldinský Vítězslav, Raška Jan, Gazda Emanuel, Brož Boris, Vahala Jan, Ohánka Vladimír.

Kazatelé mimo činnou službu na Slovensku byli:

Kaba Ján, Dobrota Ján, Ondrušek Jozef, Dobrota Ondrej, Duda Dezider, Mudraninec Ján, Mesík Andrej, Bielík Vendelín, Murín František.

„Dubčekova Pražská jar roku 1968 znovu otvorila dvere náboženskej slobode a verejnej misijnej práci. Obnovila sa po dlhej dobe činnosť troch združení. Do práce na neobsadené zbory nastúpilo 22 katateľov, ktorí stratili štátne dekrety pre vernosť 4. prikázaniu, a mladí, pripravení bratia priamo z terénu.“

V dopise z 21. července 1980 adresovaném Ministerstvu kultury ČSR uvádí vedení CASD počty kazatelů v důchodu (21) a 11 jmen kazatelů odvolaných církví z kazatelského úřadu, kteří byli propuštěni z církevní služby; byli to tito:

Drejnar Jiří, Konečný Bedřich, Fürst Vlastmil, Kovařík Ján, Gargulák František, Lichka Miloslav, Gibiec Samuel, Špinar Miroslav, Jeslík Miroslav, Voráč Václav, Kimler Ondřej.

ŠKOLSKÁ OTÁZKA A MOŽNÉ FORMY PERZEKUCE I NAPŘ. NA PRACOVIŠTÍCH

Výnosy k povolení sobotních absencí dětí adventistů

„Od roku 1947 byla vyvíjena jak ze strany vedení církve (i s pomocí vedení evropské divize), tak ze strany jednotlivců snaha o zajištění volných sobot pro děti adventistů.“ V červenci a prosinci téhož roku byly vydány výnosy Ministerstva školství a osvěty k problematice sobotní docházky dětí adventistů.

Na základě výnosu z července rodiče posílali na Ministerstvo školství a osvěty v Praze vyplněný formulář, který obsahoval odvolání na výnos ze dne 4. 7. 1947, čís. A. 164.859/47-II/3 o zproštění povinné školní docházky na sobotní dny pro děti

adventistů. Každý rodič do formuláře vyplnil jména svých dětí a zavázal se také, že „veškeré vyučující předměty a úkoly, které případnou na den sobotní, bude mít v pondělí vše naučeno i vypracováno, takže prakticky i teoreticky bude ovládat učební látku jako ostatní žáci.“

Josef Hurta vzpomíná, jak tuto „výhodu“ na škole mohl využívat, když vstoupila v platnost. Ještě před jejím zavedením však musel opustit základní školu, neboť ředitel mu nechtěl sobotní absence omlouvat, tak raději přestoupil na jinou školu. „To trvalo do doby, než přišel na všechny školy pokyn, aby každému, kdo se prokázal průkazkou, že je členem přípravné třídy křtěnců Církve adventistů sedmého dne, byla omluvena sobotní neúčast ve škole.“

Druhý výnos pod číslem A-271.480/47-II/3 ze dne 3. prosince 1947 byl vydán pro tzv. skupinu třetinářů – adventistů, kteří tvořili odštěpeneckou linii CASD. Rodiče museli podat na ředitelství dané školy žádost, která musela obsahovat doklad, že jejich dítě je členem Mezinárodního misijního sjednocení Adventistů sedmého dne, III. část – československé pole. Děti musely zameškanou sobotní výuku dohnat domácím samostudiem. Vedení církve CASD se pokoušelo v roce 1948 vyjednat s ministerstvem, aby děti adventistů byly automaticky zproštěny sobotní docházky ve škole. Ministerstvo však tento návrh zamítlo.

Výše zmíněné výnosy pro děti adventistů týkající se zproštění sobotní docházky do školy byly zrušeny o čtyři roky později, v únoru 1951 Ministerstvem školství, věd a umění. „A nic na tom nezměnily ani následné protesty a intervence. Plný dopad měl tento krok až od školního roku 1951/52, ale na některých místech byl tento výnos uveden v praxi ihned a v této době začalo docházet k prvním vyloučením adventistických žáků ze škol.“

Sobotní školská docházka dětí adventistů ve zprávách KCT

V situační zprávě pro KCT za listopad 1951 se uvádí, že v okrese Brno adventisté nepošílají své děti v sobotu do školy a také, že se vyhýbají práci v sobotu nebo si hledají vhodné zaměstnání. Školské úřady k sobotní absenci dětí adventistů nezakročují. Ve zprávě za říjen v roce 1953 se píše, že školské úřady v Českých Budějovicích zakročují trestními sankcemi proti adventistickým rodičům, kteří své děti v sobotu nepošílají do školy.

Ze zprávy z 5. 11. 1952 určené KCT se uvádí, že v okrese Holešov adventisté nepošílají své děti v sobotu do školy ze svého náboženského přesvědčení. „Tyto zjištěné případy byly likvidovány inspektorem školy a rodiče upozorněni, že vyskytne-li se další případ, budou z toho vyvozeny co nejpřísnější důsledky.“

I během zastavení činnosti církve docházelo k problému, že děti „bývalých“ kazatelů nemohly následně po ukončení základní školní docházky studovat. Dostávaly tyto posudky: „pro kádrový posudek otce, který byl kazatelem Církve adventistů sedmého dne, není přijata.“

První zmínkou po obnovení činnosti CASD o školní docházce dětí adventistů v sobotu je odhad vedoucího církevního oddělení Hrůzy, který v dopise generální prokuratuře ze dne 2. 12. 1957 uvádí: „Podle odhadu ústředí církve nechodí posud v sobotu do školy asi 1500 dětí adventistů (asi 40 % školou povinných dětí).“ Tento

dopis byl reakcí na odebrání dětí manželům Samcovým a Hahnovým za to, že neposílali své děti v sobotu do školy, protože své děti vychovávali v náboženském duchu. Hrůza uvádí pokyny, jak snížit sobotní absenci u dětí adventistů, jako např. aby na děti adventistů se působilo přes svaz pionýrů či ČSM. Dále vést rozhovory s rodiči, kteří své děti neposílají v sobotu do školy. A když ani to nepomůže, přizvat na národní výbor jejich kazatele a tam celou věc řešit. Hrůza se domnívá, že trestní řízení by mělo být zahájeno jen mimo náboženské důvody.

Ještě předtím se hovoří o podobném odhadu, a to 1500–2000 dětí, které v sobotu nenavštěvují školu. To zaznělo na poradě 22. 11. 1957 na církevním oddělení MŠK, kam byli pozváni účastníci z řad generální prokuratury, ministerstva spravedlnosti a církevního oddělení MŠK a řešili zde účinnost opatření proti žákům adventistům. Dohodli se, že není správné trestat děti adventistů např. sníženými známkami z chování, či aby byli odebráni jejich rodičům pro náboženské důvody, jak se stalo v rodině Samcových, Hahnových a později v roce 1960 v rodině Heczkových. V poslední zmíněné rodině byl již hlavním důvodem pro odebrání dětí neplnění rodičovských povinností.

Vedení církve bylo vyzýváno MŠK, aby situaci kolem sobotní absence dětí adventistů vyřešilo, neboť to byla jedna z podmínek při povolení církve.

A tak byl 20. února 1958 rozeslán oběžník č. 2. všem kazatelům i sborům. V něm byli všichni členové vybízeni, aby neporušovali školské zákony a své děti tudíž posílali v sobotu do školy. Na druhou stranu vedení CASD slíbilo, že nebude církevně sankcionovat ty rodiče, kteří budou akceptovat tento oběžník, jenž byl zrušen až v roce 1968 rehabilitační komisí v církvi, která řešila různé diskriminační projevy z minulosti, které dopadaly na církve od státní moci.

Ve zprávě z 6. 3. 1958 CO MŠK se praví, že uvnitř CASD stále nedošlo k nápravě v sobotní absenci žáků adventistů, přestože byla podniknuta tvrdá opatření i v podobě odebrání dětí rodičům či vyloučení žáků. Tyto kroky naopak vzbudily přílišný zájem církve a veřejnosti, které žádaly na základě intervencí, aby se od trestů upustilo nebo alespoň aby docházelo k umenšným trestům.

MŠK a CT si vedly agendu sobotní absence dětí adventistů na školách, do které zpravidla byly zahrnuty sbory adventistů a uvedeny příslušné počty absentujících žáků; nejvyšší počty sobotních absencí byly zaznamenávány na Moravě. Ve stavu k prosinci 1965 se uvádí 581 žáků v ČSSR, kteří v sobotu nechodí do školy. V únoru 1966 se však uvádí číslo 780, které je ale odhadem církevního odboru, a proto si žádá od vedení církve přesnější čísla. Mnohdy se také hodnotil přístup kazatelů ASD k této problematice, zda posílají své školou povinné děti v sobotu do školy či nikoliv, toto se i objevovalo ve zprávách KCT. V některých archivních materiálech se také hodnotil přístup kazatelů ke členům ve sborech k této problematice. Někteří z kazatelů buď byli přeloženi nebo byl jim odebrán státní souhlas, pokud setrvali v negativním postoji k sobotní otázce.

Vyloučení žáků adventistů ze škol, případné jejich školské kázeňské postihy

Stávaly se i případy, kdy děti adventistů byly dokonce vyloučeny ze školy. Pavel Hološ – pozdější kazatel CASD vzpomíná, jak v roce 1955 zažil tuto situaci. „Nastoupil jsem na školu, ale z náboženských důvodů mě z ní vyhodili. Šel jsem ke

krumpáči a lopatě a stavební průmyslovku jsem dostudoval večerně.“ Jozef Hurta byl propuštěn z učiliště v Semilech také z náboženských důvodů. Při jeho pokusech o další možnost studia elektrotechniky, ať už večerně nebo dálkově, vždy dostal zamítavou odpověď, přestože měl výborný prospěch. Jsou zaznamenány i další vyloučení žáků adventistů z výběrových škol pro porušení školských řádů. Sobotní absence jim nebyly omlouvány, protože uváděli náboženské důvody. Ve většině případů byla studentům snížena známka z chování a při opakujících se sobotních absencích byla opět snížena známka z chování a mnohdy do trestu bylo zahrnuto i podmíněné vyloučení, které zpravidla zahrnovalo lhůtu do konce školního roku. Takovýto postup zazněl při vyloučení dcery Vladimíra Kořenského ze zdravotnické odborné školy v roce 1974. V důvodech vyloučení častokrát zazněl i negativní dopad absencí na ostatní spolužáky a narušení pracovní kázně na školách. Toto stálo ve zprávě při vyloučení studenta Opšitoše z konzervatoře v Kroměříži v roce 1964. Zde nenásledovala nějaká zkušební doba či snížená známka z chování, ale rovnou následovalo vyloučení ze školy. Došlo i ke „kurióznímu“ vyloučení dcery kazatele Josefa Šimka v roce 1977 ze zdravotní školy v Praze za to že, pozvala do sboru v sobotu své spolužačky ze školy. Kvůli ředitelce dané školy, která se o „návštěvě“ žákyní dozvěděla, se celá aféra rozrostla do nebývalých rozměrů, která neskončila jen vyloučením dcery ze školy; Josef Šimek navíc musel opustit post hospodáře moravskoslezského sdružení, a ještě při následující církevní konferenci nemohl být do žádné funkce volen. Mezi postihy patřilo i udělování třídních důtek před třídou, neboť náboženské důvody v omluvenkách žáků nebyly uznány, a tak došlo i k těmto trestům, které byly někdy spojeny i s podmíněným vyloučením ze školy s lhůtou do konce školního roku, jako např. u studenta Zástěry na konzervatoři v Kroměříži v roce 1978.

Děti Vendelína Bielika přes výborné studijní výsledky ve škole měly problémy, aby byly přijaty např. na gymnázium či střední školu. „Dcera mala podanú žiadosť na strednú školu. Skúšky sice zložila, ale nebola prijatá. Spreádzala ju kádrová poznámka o náboženskom zaťažení.“ Mnohé děti adventistů tak byly nucené studovat pouze tam, kde jim to „státní správa“ umožnila přijetím na danou školu, a také mnohdy pro náboženskou příslušnost nebyli přijati na školu i po úspěšných přijímacích zkouškách. Jindy za nepřijetím na školu mohla stát např. „minulost“ kazatele z padesátých let, který byl vězněn, jako třeba Vladimír Kořenský. Jeho syn pro tyto důvody nebyl přijat na Bohosloveckou fakultu v Praze v roce 1973. Bohumil Dymáček autorovi práce uvedl, jak z jednoho gymnázia byli „vyštváni“ ředitelkou dva studenti adventisty Kubíka.

Tento postoj státní správy nebyl namířen jen proti adventistům, ale vztahoval se i na ostatní věřící z jiných církví. „Děti z rodin aktivních věřících měly obtíže při přijímání ke studiu a na některé obory, jako např. na pedagogické fakulty, neměli věřící studenti vůbec přístup.“

Perzekuovaní rodiče dětí adventistů

Perzekuce adventistů se také týkala školské otázky, v níž byli dokonce rodiče dětí uvězněni za to, že v sobotu neposílali své děti do školy. V únoru 1955 byl odsouzen František Hahn k 10 dnům vězení „pro přestupek proti ochraně vyučování.“ Již v době povolení církve byli takto odsouzeni manželé Dimitrij a Jiřina Krynští, na 14

dnů byli vězeni, a navíc byl po propuštění Dimitriji Krynskému odňat souhlas k duchovenské činnosti.

Mezi časté tresty pro rodiče dětí adventistů, kteří své děti neposílali v sobotu do školy, patřily peněžité tresty, které se většinou pohybovaly v řádech stokorun. Ty ukládaly trestní komise NV, protože rodiče porušovali školské předpisy, přestože v ústavě existovala sice náboženská svoboda vyznání, která ale „nemůže být důvodem, aby někdo odpíral plnit občanskou povinnost, která je mu uložena zákonem.“ Takovéto případy jsou zachyceny již od počátku padesátých let, ve kterých nepomohlo ani odvolání pokutovaných. Jaroslav Cihlář byl potrestán pokutou 500 Kčs počátkem padesátých let za to, že svého syna neposílal v sobotu do školy. Než dostal výše zmíněnou pokutu od trestní komise národního výboru, ředitel školy celou záležitost neustále projednával s Jaroslavem Cihlářem a chtěl jej přimět ke změně jeho postoje. Ředitel dokonce vyhrožoval a argumentoval tím, že mnozí adventisté ze sboru své děti posílají v sobotu do školy. Tento proces trval zhruba rok, během něhož Jaroslav Cihlář stále trval na svém přesvědčení zachovávat sobotu i se svými dětmi, až to celé dospělo k dané pokutě. Autor práce nyní ve stručnosti vypíše případy s uložením těchto pokut. František Hahn zaplatil v letech 1953 a 1957 pokutu 300 Kčs za neposílání syna v sobotu do školy. Před rokem 1955 museli rodiče Samcovi zaplatit 2 pokuty za neposílání svých dětí. Ještě před povolením činnosti církve CASD v roce 1956 je zaznamenám případ adventistky Anny Konečné z Horní Suché, kdy byla potrestána pokutou 150 Kčs. V tomto roce bylo potrestáno pokutami 39 rodičů z CASD v okrese Karviná, mnozí z nich byli potrestáni pro daný přestupek dokonce třikrát, jenže výsledek se neprojevil v sobotní účasti dětí těchto rodičů na vyučování. Zde nepomohly ani tresty pro jejich děti ve formě snížených známek. V roce 1957 dostali rodiče Doležalovi pokutu 50 Kčs za porušování školských předpisů, když neposílali svou dceru v sobotu do školy. Jan Kaba zaplatil v roce 1959 pokutu ve výši 500 Kč za svou dceru, která navíc dostala sníženou známku z chování na vysvědčení. V roce 1960 musel zaplatit František Bureš pokutu 800 Kčs, kde také hrozilo odebrání dítěte do ústavní péče. Matěj Hejkl dostal několik pokut a v letech 1960–1963 dostal tři pokuty, jednu ve výši 1000 Kčs a dvě po 500 Kčs. Adventistka Machoňová ze Znojma dostala pokutu 100 Kčs v roce 1966 od školské a kulturní komisi MěNV.

Pokračování příště

iŽ1 patnáctá
konference mužů

10.-12. 10. 2025

ŠŤASTNÝ MUŽ. *Ne náhodou...*

Mgr. Aleš Bednařík

Psycholog a Happytarián

**Resort Beskydy
Visalaje**

Platba SK

Platba CZ

Přihlášení

Přihlašování do 5. 10. 2025 na www.mss.casd.cz Cena: od 1900,- do 2100,-

Výlet T.O.M. 21. 9. 2025

“Klánovický les”

Sraz: Praha hlavní nádraží v 9:30 hod.

Odjezd v 9:50 hod S61 (Os 28219)

Trasa: Od nádraží Úvaly^{start} po červené TZ ulicemi Jiráskova, Klánovická Rosenbaumovým parkem, s Alejí seniorů, dále Klostermannovou ulicí k rozcestníku Klánovický les² po NS Klánovickým lesem k odpočinkovému místu³, dále kolem zaniklé osady Hol⁴ a dalším odpočinkovým místem až k rozcestníku Zálesí⁵ na nádraží Praha – Klánovice ^{cíl}

Návrat: vlak Praha Klánovice → Praha – časté spojení (cca každých 20–30 min)

Délka trasy: cca 5,3 km

Na výlet se těší Radek Zelenka

DOPROVODNÁ BOHOSLUŽBA K 40. VÝROČÍ SBORU

HOST ROMAN BUCHEL

20.9.
9:30 HODIN

MODLITEBNA CASD,
PRAHA-SMÍCHOV
PEROUTKOVA 57,
PRAHA5

Zveme Vás na setkání žen a dívek Smíchovského sboru,
otevřené diskusi a sdílení

NAŠE POSILUJÍCÍ ŽIVOTNÍ ZDROJE A PRAMENY POHODY

Diskusní setkání se vzájemnou inspirací
osobních cest ke klidu a harmonii.
Sdílení zájmů a koníčků, které jsou kořením
života. Ukázky či vzorky vítány.

SOBOTA 20. 9. 2025
OD 14.00 HODIN

Oddělení služby žen Sboru Praha Smíchov
Sbor CASD Praha Smíchov, Peroutkova 2482/57, Praha 5 – Smíchov
zastávka autobusu 137 Malvazinky II

kontakt: Simona Tejrovská, email: simona.tejrovska@gmail.com

SOŇA SÍLOVÁ

kazatelka s fotoaparátem

VERNISÁŽ FOTOGRAFIÍ

13. - 20. září 2025

Modlitebna sboru CASD Praha Smíchov

Peroutkova 57, Praha 5 – Smíchov

Zahájení 13. září 2025 ve foyeru modlitebny od 13:30 hodin

www.casdsmichov.cz

ABSALOM NEMĚSKÁ A HNED DÁ VŠEM LIDEM V JERUZALÉMĚ NAJEVO, ŽE MU OTEC ODPUSTIL.

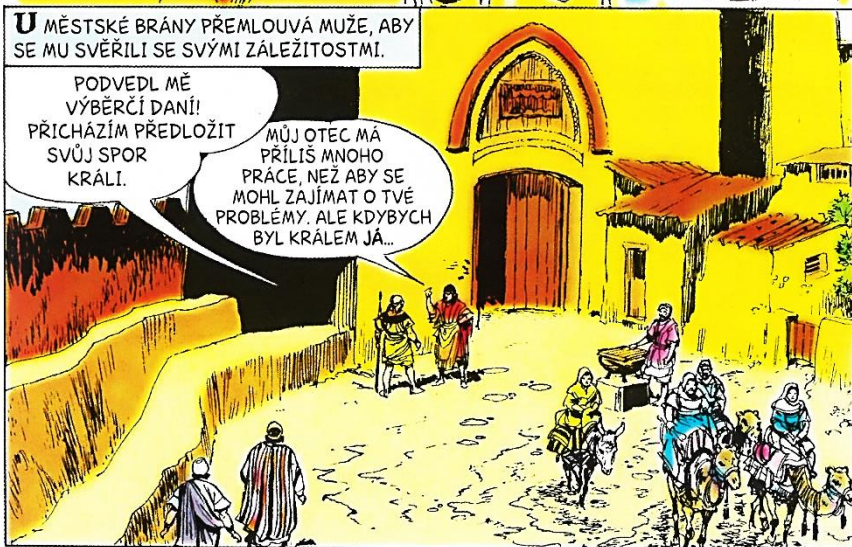
ZE VŠECH
IZRAELSKÝCH PRINCŮ
JE ABSALOM
NEJKRÁSNEJŠÍ.

MÁ STEJNĚ
DOBRY VŮZ
A KONĚ
JAKO SÁM
KRÁL.

U MĚSTSKÉ BRÁNY PŘEMLOUVÁ MUŽE, ABY SE MU SVĚŘILI SE SVÝMI ZÁLEŽITOSTMI.

PODVEDL MĚ
VÝBĚŘCI DANÍ!
PŘICHÁZÍM PŘEDLOŽIT
SVŮJ SPOR
KRÁLI.

MŮJ OTEC MÁ
PŘÍLIŠ MNOHO
PRÁCE, NEŽ ABY SE
MOHL ZAJÍMAT O TVÉ
PROBLÉMY. ALE KDYBYCH
BYL KRÁLEM JÁ...

JENŽE
KRÁLEM NEJSEM –
A DOKUD SE JÍM
NESTANU, NEMŮŽU
PRO TEBE NIC
UDĚLAT.

MOŽNÁ ŽE JE
TO VELEZRADA, ALE
JÁ SI PŘEJU, ABYS
KRÁLEM BYL TY!

Pokračování příště